

Fantasy Farm!

幻想 農場
พรรณไม้ที่สวย
พรรณไม้ที่มีดวง?

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

ชื่อชวี (西子绪) เขียน
ธินวาทุลาคม แปล
mocon 漠咳咳, Renmalis ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ชิงตง (西子綸) 绘
จินตนาการ แปล
mocon 漫咳咳, Renmalis รวม

every

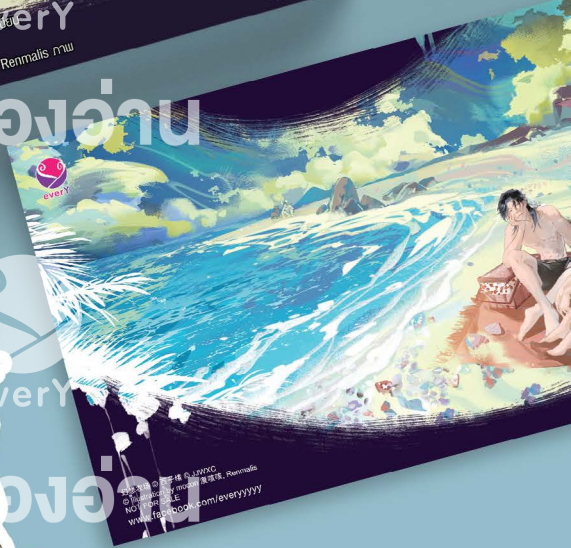
ทดลองอ่าน

© 2015 Renmalis. All rights reserved.
www.facebook.com/everyyyyyy

© 2015 Renmalis. All rights reserved.
www.facebook.com/everyyyyyy

© 2015 Renmalis. All rights reserved.
www.facebook.com/everyyyyyy

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

บางครั้งคำตอบของเรื่องราวที่คิดว่าใช่อาจไม่ใช่เสมอไป และคำตอบที่ไม่เคยนี้มาถึงมาก่อนก็อาจจะเป็นคำตอบที่ใช่มากที่สุดก็ได้ เพราะบางทีในโลกที่ดูแสนจะธรรมดาวันนี้ก็อาจมีเรื่องเหนือธรรมชาติเกิดขึ้นกับเรา โดยที่เราไม่ทันตั้งตัว...

เรื่องราวในเล่มนี้ดำเนินมาถึงวันคล้ายวันเกิดของ 'ลูซิงจิว' วันที่ทั้งสองไม่บริศนาสีดาปรากฏตัวอักษรใหม่ขึ้นมาบนตัวล็อกสามตัวอักษรว่า 'ลู-ซิง-จิว' และเป็นวันเดียวกันกับที่เขาได้รับเบาะแสจากสมุดบันทึกของคุณยายและเกล็ดสีดำชิ้นหนึ่งซึ่งถูกเก็บซ่อนไว้มาเนิ่นนาน นั่นทำให้เขามั่นใจได้ว่าคุณยายของตนต้องมีความเกี่ยวข้องกับอมฤตเป็นแน่ แต่เกล็ดที่พบจะเป็นของ 'ไป่เยวี่ฮู' หรือเป็นของผู้ที่อยู่ในเผ่าพันธุ์เดียวกันกับอีกฝ่ายนั้นยังเป็นสิ่งที่ลูซิงจิวต้องหาคำตอบต่อไป

สุดท้ายเรื่องราวที่ถูกซ่อนเร้นมานานแสนนานนี้จะถูกเปิดเผยออกมาหรือไม่ และตัวตนที่แท้จริงของใครบางคนจะเป็นอย่างไรเห็นหรือเปล่า ถ้าพร้อมที่จะสัมผัสประสบการณ์สุดแสนมหัศจรรย์นี้กันแล้ว เอเวอร์วายขอเชิญชวนให้ทุกคนร่วมหาคำตอบด้วยกันได้ในหน้าถัดไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

- * เส้าเฮ่า เทพเจ้าในคัมภีร์ซานไห่จิงซึ่งมีชื่อเต็มว่าไปตี้เส้าเฮ่า ว่ากันว่าเมื่อเขาถือกำเนิด เฟิงหวงทั้งห้าโอบยบินขึ้นท้องฟ้า สามารถควบคุมนกได้เป็นร้อยตัว และไม่ว่าเขาไปอยู่ที่ใด ที่แห่งนั้นพวกพืชพรรณ หิน นก และสัตว์ป่า ก็จะมีรูปลักษณะที่งดงาม เป็นเทพเจ้าที่โรแมนติกมาก
- * โกวหมั่ง เทพแห่งฤดูใบไม้ผลิ เป็นเพศชายซึ่งมีรูปลักษณะที่ชวนให้ผู้คนคิดว่าเป็นเพศหญิง โดยเทพแห่งฤดูใบไม้ผลินี้จะมีร่มซึ่งสามารถปลุกได้ทุกอย่าง ไม่ว่าเมล็ดพันธุ์ชนิดใดก็จะงอกและเกิดผลบนร่มนั้น
- * จู้หรง ในตำนานจู้หรงเป็นเทพแห่งไฟและเทพแห่งฤดูร้อน ทั้งยังเรียกได้ว่าเป็นเทพองค์ที่แพร่หลายในหมู่มนุษย์ แต่สำหรับไป๋เยวี่หุนั้นจู้หรงเป็นดั่งเพศฆาตที่เหี้ยมโหด เพราะเขาสามารถลงโทษผู้กระทำผิดได้อย่างโหดร้ายทารุณเป็นอย่างมาก
- * เอ้ารุ้น มังกรซึ่งถูกคุมขังอยู่ในหลุมขนาดยักษ์ที่เต็มไปด้วยโคลนตมและโครงกระดูกจำนวนมาก ดวงตาของมันถูกทำให้บอดและเหลือเพียงบ่าลึกสองบ่า อีกทั้งกล่องเสียงก็ยังถูกตัด แม้จะเป็นมังกรตามแบบฉบับในตำนาน แต่กลับดูตกอับจนน่าเวทนา

* จวงเล่า

หรือเล่าเล่า เด็กนักเรียนคนหนึ่งในโรงเรียนอนุบาล
ฮวาหยวน ซึ่งเป็นโรงเรียนอนุบาลชื่อดังของเหล่า
คนมีฐานะในเมือง จวงเล่าเป็นเด็กชายที่มีจิตใจดี
นึกถึงผู้อื่นก่อนตัวเองเสมอ แต่โชคชะตากลับทำให้เขา
ต้องพบเจอกับความยากลำบากบางอย่างในชีวิต
ก่อนที่จะได้เจอกับลูชิงจิว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโหม่งให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
มีการบรรยายเกี่ยวกับการตายของสัตว์
มีการกล่าวถึงการทารุณกรรมเด็ก
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 63

ของขวัญวันเกิด

วันเกิดของลูซิงจิวคือเดือนมีนาคมในช่วงกลางฤดูใบไม้ผลิ เมื่อทุกสิ่งกลับมามีชีวิตคึกคักดังเดิม โลกทั้งใบก็เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา ลูซิงจิวชอบฤดูใบไม้ผลิที่อุ่นสบาย ชอบแสงแดดอันอบอุ่น ชอบลำธารที่กำลังละลาย ชอบกลิ่นหอมของพืชพรรณในทุ่งหญ้า ตอนที่คุณยายยังอยู่ เมื่อต้องฉลองวันเกิดให้ลูซิงจิว เธอมักจะทำบะหมี่ไก่สูตรพิเศษให้กับลูซิงจิว สุวานะครอบครัวพวกเขาไม่ค่อยดีและไม่มีเงินมากพอที่จะซื้อเค้ก สำหรับลูซิงจิวบะหมี่ขามนั้นทำให้เขาพอใจมากแล้ว ในบะหมี่ไก่มักจะหันไข่แดงสามชิ้นใส่ไว้ด้วย ซึ่งลูซิงจิวกินหมดในสองคำ

ต่อมาเมื่อลูซิงจิวออกจากหมู่บ้านสู่ยู่เขาก็ไม่ได้ชิมรสฝีมือของคุณยายเป็นเวลานาน ชายหนุ่มจำได้ว่าตอนนั้นพ่อแม่ต้องการรับคุณยายออกไปด้วยกัน แต่ไม่ว่าอย่างไรคุณยายก็ไม่ยินยอม เธอยืนกรานที่จะอาศัยในหมู่บ้านอันห่างไกลแห่งนี้ รวากับกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง

เช้าตรู่ของวันที่สามสิบ ลูซิงจิวตื่นนอนลุกขึ้นจากเตียง สิ่งแรกที่เขาทำหลังจากลืมตาก็คือหยิบกล่องไม้ที่วางอยู่ข้างเตียง

บนกล่องไม้มีตัวล็อกแบบตัวอักษรห้อยอยู่ ตัวอักษรบนตัวล็อกนี้จะเปลี่ยนไปทุกวัน วันนี้ลูซิงจิวตรวจสอบตัวล็อกตามปกติ ทว่าหลังจากเห็นข้อความบนตัวล็อกชุดๆ เขาก็ต้องแสดงสีหน้าประหลาดใจ

เขาเห็นตัวอักษรที่คุ้นเคยสามตัวจากตัวอักษรบนตัวล็อก มันคือลูซิง จิว

ซึ่งเป็นชื่อของเขา ลูซิงจิวนึกถึงสิ่งที่ภิกษุเสวียนอวี๋เคยพูดกับเขาได้ทันที ก่อนที่คุณยายจะเสียชีวิต เธอเก็บของขวัญชิ้นหนึ่งเอาไว้ และของขวัญนั้น น่าจะเป็นกล่องไม้ที่อยู่ตรงหน้าเขา

มือของลูซิงจิวสั้นเล็กน้อย เขาค่อยๆ บิดตัวล็อก ขยับตัวอักษรทั้งสาม ของลูซิงจิวให้อยู่ในแถวเดียวกัน ทันทีที่บิดตัวอักษรทั้งสามเรียบร้อย กล่องไม้ ก็ส่งเสียงดังคลิก แล้วตัวล็อกอันแน่นหนา ก็เปิดออก

ลูซิงจิวลั่นหายใจด้วยความประหม่า เขาค่อยๆ คลายตัวล็อกแบบ ข้อความ จากนั้นจึงเปิดกล่องไม้มองสิ่งที่อยู่ภายใน

มันคือสมุดบันทึกเล่มหนาที่ดูค่อนข้างเก่าเล่มหนึ่ง

ลูซิงจิวยื่นมือออกมาหยิบสมุดบันทึก แต่กลับเห็นวัตถุสีดำชิ้นหนึ่ง หลุดออกมาจากข้างในสมุด เขาชะงักก่อนจะหยิบมันขึ้นมา เมื่อของสิ่งนั้น อยู่ในมือ เขาก็พบว่าที่จริงแล้วมันคือเกล็ดสีดำชิ้นหนึ่งซึ่งมีส่วนคล้ายกับ เกล็ดที่เขาเก็บมาเมื่อคืนนี้ หากแต่เกล็ดนี้เต็มไปด้วยร่องรอยขีดข่วน คล้ายกับ เจ้าของเกล็ดนั้นได้รับบาดเจ็บสาหัส

ลูซิงจิวรู้สึกสับสนเล็กน้อย การคาดเดาครั้งก่อนของเขาได้รับการยืนยัน ดูเหมือนคุณยายของเขาจะรู้เรื่องเกี่ยวกับอมนุษย์จริงๆ ไม่เพียงแค่ว่าเรื่อง แต่ ยังคบค้าสมาคมกับพวกเขาด้วย ส่วนเกล็ดสีดำชิ้นนี้เป็นของไปเวียฮู้งั้นหรือ หรือของเผ่าพันธุ์เดียวกันกับเขาละ แล้วเผ่าพันธุ์ของไปเวียฮู้อะไรกันแน่ มังกรไซ่มั้ย อย่างไรก็ตามมังกรมีหลายประเภท แม้แต่ในคัมภีร์ซานไห่จิงก็มีอยู่ ไม่น้อย...

ลูซิงจิวลังเล นาเกล็ดนี้ใส่ลงในกระเป๋า ก่อนเปิดดูสมุดบันทึกที่อยู่ในมือ สมุดบันทึกถูกเก็บไว้นานเกินไป กระดาษจึงกลายเป็นสีเหลืองเก่า หากแต่ ตัวอักษรสวยงามบนนั้นยังคงเด่นชัด นี่คือการมือคุณยายของลูซิงจิว พลิกหน้าแรกของสมุดบันทึก มีคำไม่กี่คำเขียนอยู่

'มีน้ำในหมู่บ้านสุ่ยฝู'

ลูซิงจิวขมดคิดว่าด้วยความฉงน ความจริงแล้วเขารู้สึกแปลกๆ กับชื่อของหมู่บ้าน เพราะสวนใหญ่ชื่อของหมู่บ้านล้วนถูกกำหนดตามลักษณะบางประการของท้องถิ่น ตัวอย่างง่ายๆ ก็คือถ้ามีคนนามสกุลหลี่หลายคน หมู่บ้านนี้ก็จะถูกเรียกว่าหมู่บ้านหลี่ แต่หมู่บ้านสุ่ยผู้มีลัษารเพียงแห่งเดียวที่ไม่มีแม้กระทั่งปลาแล้วทำไมถึงเรียกว่าสุ่ยผู้กัน

หลังจากพลิกอ่านไปไม่กี่หน้า ในที่สุดลูซิงจิวก็ยืนยันได้ว่าสมุดบันทึกตรงหน้านี้น่าจะเป็นสมุดบันทึกของคุณยาย แต่สมุดบันทึกเล่มนี้ค่อนข้างยุ่งเหยิงและไม่ระบุเวลาที่แน่นอน รวบรวมจดบันทึกเมื่อนึกขึ้นได้ ทว่าเมื่อพิจารณาจากคำอธิบายคร่าวๆ ในสมุดบันทึก เลย์รู้ว่ามันถูกใช้ขีดเขียนตั้งแต่สมัยคุณยายยังสาวจนถึงตอนที่คุณยายลาโลกไปแล้ว คุณยายเก็บไว้ข้างกายตลอด

'ฉันชอบที่นี้มาก ผู้เข้าบ้านก็ค่อนข้างน่าสนใจมาก แถมยังดูดีเลยทีเดียว' *ฮัน* 'ฉันว่าเขาดูดีกว่าฉันมากเลยนะ' คุณยายเขียนต่อ 'เพียงแต่ว่ากินเยอะไปหน่อยและรู้สึกจะเลี้ยงไม่ค่อยไหว'

ลูซิงจิวชะงักค้าง เขารู้สึกถึงกลางสังหรณ์ไม่สู้ดี

ไม่นาน เมื่อเขาเปิดหน้ากระดาษไปเรื่อยๆ กลางสังหรณ์ที่ไม่ดีของเขาก็เป็นจริง เนื้อหาในสมุดบันทึกบอกลูซิงจิวว่าคุณยายเหมือนจะพบเจอสิ่งเดียวกัน เธอได้พบกับผู้เช่าที่แสนงดงามและกินอาหารเก่งมาก แต่อารมณ์ของเขาแตกต่างจากไปเสียหูลิบลิบ ทั้งอ่อนโยนและมีน้ำใจ 'อบอุ่นเหมือนดวงอาทิตย์ในฤดูใบไม้ผลิ'

'ฉันชอบฤดูใบไม้ผลิจริงๆ' ตอนนั้นเธอยังเยาว์วัย ไม่นานก็ตกหลุมรัก 'เช่นเดียวกับเขา วันนี้อาหารกลางวันที่เขาทำอร่อยมาก ฉันถามเขาว่าเขาจะทำให้ฉันกินตลอดไปเลยได้มั๊ย เขายิ้มและพยักหน้า'

เมื่อเห็นตัวอักษรที่แสนอบอุ่นนี้ ภายในใจลูซิงจิวกลับรู้สึกอึดอัดขึ้นมา เพราะในความทรงจำเขาไม่เคยเห็นคุณตาเลย แม้แต่ชื่อคุณตาก็เป็นเรื่องต้องห้ามในครอบครัวเช่นกัน ตอนที่ยังเด็กเขาเคยถามคุณยาย แต่คุณยายกลับบอกไม่ให้ถามอีก

'เธอไม่มีคุณตา' คุณยายพูด 'จิวเออร์ผู้น่ารัก อย่าถามอะไรอีกเลยนะ'

ตั้งแต่นั้นมาลูซิงจิวก็ไม่เคยถามอีกเลย

ลูซิงจิวอ่านต่อไปและพบว่าด้านหลังของสมุดบันทึกถูกฉีกออกไปเสียส่วนใหญ่ ดูออกเลยว่าคุณยายมีอารมณ์คุกรุ่นอย่างมากตอนที่เธอฉีกส่วนนั้น เพราะเธอแทบจะฉีกสมุดบันทึกออกเป็นครึ่งเล่ม

'ฉันรู้แล้ว' คุณยายเขียนไว้ข้างหลังว่า 'ฉันเต็มใจที่จะเลือกแบบนี้ เพราะอย่างน้อยฉันก็มีเขา แค่นี้เขาก็เพียงพอแล้ว เดิมทีพวกเขาต้องการให้ฉันกลับมา เพราะว่าสิ่งนี้ ตระกูลลู่เหลือแค่ฉัน ฉันคนเดียว นี่คือการรับผิดชอบของฉัน'

ลูซิงจิวไม่เข้าใจความหมายของความรับผิดชอบนี้ แต่ในใจของเขาเริ่มหนักอึ้งขึ้นเรื่อยๆ เขารู้สึกว่ามีบางอย่างเกิดขึ้นกับคุณยาย

หลังจากนั้นสมุดบันทึกก็ว่างเปล่าไปหลายหน้า ดูเหมือนว่าคุณยายจะเลิกสนใจการจดบันทึกแล้ว มีคำบางคำที่ทำให้ลูซิงจิวไม่สบายใจเป็นพิเศษ

'เขาเปลี่ยนไป เป็นแบบนี้ได้ยังไง'

'ทำไมเป็นอย่างนี้ ฉันไม่เข้าใจ'

'พวกเขาส่งผู้เข้าบ้านรายใหม่มา แต่ฉันยอมรับไม่ได้'

'ทำไมล่ะ ทำไม...ทำไม ทำไม ฉันไม่อยากจะยอมแพ้ ฉันไม่ต้องการที่จะยอมแพ้'

'ฉันท้อง'

'ทุกอย่างจบลงแล้ว'

ลูซิงจิวถือสมุดบันทึกไว้อย่างแน่น เธอตั้งครครวโดยที่ไม่ได้แต่งงาน ในอดีตมันเป็นอาชญากรรมร้ายแรง แต่โชคดีที่ครอบครัวลู่มีสถานะสูงในหมู่บ้านสุ่ยผู้ ดังนั้นเธอจึงไม่ถูกขับไล่ออกไป แต่ไม่สามารถไปในสถานที่หรืองานที่เป็นทางการได้ บางครั้งก็ต้องเผชิญกับสายตาของชาวบ้าน หลังจากที่มารดาของลูซิงจิวเกิด คุณยายจึงส่งเธอออกจากหมู่บ้านสุ่ยผู้ให้เธอได้ไปใช้ชีวิตและเติบโตข้างนอก ต่อมาพ่อแม่ของเธออยู่กับงานจนไม่สามารถดูแลลูซิงจิวตัวน้อยได้ เขาจึงถูกส่งตัวไปหาคุณยายและใช้ชีวิตในวัยเด็กกับหญิงชราใจดี

คนนี้

ตกลงเกิดอะไรขึ้นระหว่างคุณยายและผู้เช่าอันเป็นที่รักของเธอ ที่เธอ
บอกว่าเปลี่ยนไปหมายความว่าอย่างไร ลูซิงจิวรู้สึกกลัวกับว่าเขากำลังยืนอยู่
หน้าปากหลุมสีดำ ถ้าก้าวไปข้างหน้า เขาก็จะตกลงไปในนั้น สติด้านเหตุผล
ของเขาบอกตัวเองว่าควรหยุด แต่ความอยากรู้อยากเห็นผลักดันให้เขาอ่านต่อ

ลูซิงจิวเปิดสมุดบันทึกไปที่สองสามหน้าสุดท้ายและเห็นย่อหน้าที่
คุณยายทิ้งไว้ให้

'ซิงจิว เมื่อหลานได้อ่านสมุดบันทึกเล่มนี้ ยายก็คงจะจากไปแล้ว
ยายอยากขอโทษหลาน การตายของพ่อแม่หลานมันไม่ใช่อุบัติเหตุ แต่มี
คนฆ่าพวกเขา เพียงแต่ว่าฆาตกรก็ถูกลงโทษตามสมควรแล้วแม้ไม่ใช่
โดยสมัครใจ ได้โปรดอย่าโทษเขาเลย หมู่บ้านสุ่ยฝูมีความลับมากมาย
ยายไม่รู้ว่าหลานรู้มากน้อยแค่ไหนแล้ว แต่ถ้าเป็นไปได้ ยายก็ไม่อยากให้
หลานรู้มากเกินไป'

ลูซิงจิวมองตัวอักษร รู้สึกว่าร่างกายตนเองเริ่มเย็นลงทุกที

'ตระกูลลูซิงของเรามีสายเลือดพิเศษ เราเกิดมาเพื่อเป็นผู้ปกครองหมู่บ้าน
สุ่ยฝู เพียงแต่สายเลือดของตระกูลลูซิงนั้นบอบบางและไม่รู้ว่าจะถูกตัดขาดเมื่อไร
ยายดีใจมากที่หลานออกไปจากหมู่บ้านสุ่ยฝูและหวังว่าหลานจะไม่กลับมาอีก
ปล่อยให้ทุกอย่างสิ้นสุดลงซะ แต่ยายยังคงกังวลว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลังยาย
จากไปแล้ว หลานจะลับสนมัยหากกลับมาที่นี่ ดังนั้นยายจึงฝากสมุดบันทึก
เล่มนี้ไว้ หวังว่าหลานจะไม่ต้องเปิดมัน และไม่เห็นมัน'

แต่เห็นได้ชัดว่าคำอธิษฐานของคุณยายไม่เป็นผล โชคชะตานำพาให้
ลูซิงจิวกลับมายังหมู่บ้านที่ห่างไกลแห่งนี้

ลูซิงจิวรำลึกในคอและอ่านต่อไป

'แต่ถ้าหลานเห็นมันก็อาจจะไม่ใช่เรื่องเลวร้าย หลานมีทางเดินของตัวเอง ยายจะตัดสินใจแทนหลานไม่ได้ สู้ยู่เป็นผู้เป็นสถานที่ที่พิเศษมาก นอกจากจะเชื่อมต่อกับโลกทั้งสองเข้าด้วยกันแล้ว ตระกูลเองก็รักษาที่แห่งนี้ไว้เป็นพันๆ ปี เราไม่ได้เฝ้าหมู่บ้านแต่เป็นผู้คน ซิงจิว หลานเจอผู้เช่ารายใหม่แล้วใช้มั๊ย เขาคือคนที่หลานต้องปกป้อง ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ หมู่บ้านสู้ยู่ก็สามารถอยู่ต่อไปได้ หากเขาตายหรือเกิดอุบัติเหตุใดๆ จะมีผลร้ายแรงตามมา หลานห้ามมีความรู้สึกต่อผู้เช่าเด็ดขาด มันเป็นเรื่องผิดมหันต์ มันมีราคาที่ตระกูลต้องจ่ายอย่างหนักสำหรับสิ่งนี้'

ลูซิงจิวครุ่นคิด คุณยายของเขาจะรู้สึกอย่างไรตอนที่เธอเขียนข้อความเหล่านี้ เธอคิดถึงคนที่เคยรักมากใช้มั๊ย แต่นี่มันขัดแย้งกันชัดๆ หากต้องการใช้แรงทั้งหมดเพื่อปกป้องคนคนหนึ่ง จะให้ไม่มีความรู้สึกต่อเขาได้ยิ่งกันมนุษย์ที่ไม่มีความรู้สึกยังนับว่าเป็นมนุษย์อยู่งั้นหรือ นอกจากนี้เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอ่อนแอมาก ทำไมพวกเขาถึงต้องปกป้องผู้เช่าที่มีพลังอำนาจมากด้วยเขาไม่เข้าใจเลยจริงๆ

เห็นได้ชัดว่าคุณยายไม่สามารถให้คำตอบที่ครบถ้วนได้เช่นกัน เธอทิ้งข้อความไว้หนึ่งประโยค 'ซิงจิว ยายรักหลาน ถ้าเจอเรื่องยากก็ให้ดูของที่อยู่ในกล่องใบนี้นะ' หลังจากบรรทัดนี้บันทึกก็หยุดลงกะทันหัน

ย่อหน้าสุดท้ายถูกขีดเขียนอย่างลวกๆ สังเกตได้ว่าคนเขียนย่อหน้านี้อาการแย่งลง นี่คงเป็นคำพูดสุดท้ายของคุณยาย

ลูซิงจิวใช้นิ้วลูบกระดาษ สัมผัสได้ถึงความหยาบของมัน เขาเกือบจะเข้าใจความหมายของคุณยายแล้ว มีบางจุดที่ยังไม่เข้าใจ แต่มันก็ไม่สำคัญอีกต่อไป เขาแนบสมุดบันทึกเข้ากับหน้าอกแน่น ก่อนลุกขึ้นไปหาไปเหยียหู

ไปเหยียหูยังคงนอนหลับอยู่ เขาอนอนอยู่บนเตียงโดยที่แก้มฝังอยู่ในผ้าปูที่นอนผืนอ่อนนุ่ม ผมหัสติยาวถูกพาดสยายเหมือนผ้าไหมบนผ้าปูที่นอนสีขาว ใบหน้าของเขาแดงามราวกับภาพวาด

มนุษย์เป็นสัตว์ตื่นเชิน แต่ไหนแต่ไรก็มักจะมีชื่นชอบร่างกายอันประณีต

งดงาม

ลูชิงจิวนั่งลงข้างไปเยวี่ยหู การเคลื่อนไหวของเขาเป็นไปอย่างแผ่วเบา แต่ไปเยวี่ยหูลืมนตาขึ้น นัยน์ตาฉายแววว่องงุ่นและไม่ได้ระวังตัวใดๆ เขาพูดว่า "ว่าไง"

ลูชิงจิวพูด "ฉันมีอะไรจะถามนาย"

สายตาของไปเยวี่ยหูมองไปยังกล่องที่ลูชิงจิวถืออยู่ "นายเปิดมันแล้ว?"

ลูชิงจิวตอบ "ใช่"

ไปเยวี่ยหูเอ่ย "ถ้าอย่างนั้นก็ถามมา"

ลูชิงจิวลั่นเลเล็กน้อย "นายรู้มั้ยว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณยายของฉัน"

ไปเยวี่ยหูตอบ "รู้บ้างนิดหน่อย"

ลูชิงจิวเริ่มประหม่าขึ้นมาทันที "แค่นั้น"

"เธอคือคุณยายของนาย" ไปเยวี่ยหูพูด "ตระกูลลูที่เคยกบปกป้องหมู่บ้าน
สุ่ยฝู"

ลูชิงจิว "อะไรอีกล่ะ"

ไปเยวี่ยหูตอบ "คนรักของเธอประสบภัยพิบัติและถูกคุมขัง" น้ำเสียง
ของเขาเบาลง แต่สิ่งที่เขาพูดทำให้ร่างกายของลูชิงจิวสั่นน้อยๆ

"นาย...นายรู้มั้ยว่าเกิดอะไรขึ้นกับอดีตคนรักของคุณยาย" ลูชิงจิวถามต่อ
"ไม่รู้" ไปเยวี่ยหูเอ่ย "เรื่องนี้ถูกเก็บเป็นความลับ ซิงจิว เกิดอะไรขึ้น"

ลูชิงจิวยิ้มขมขื่น "เขากินพ่อแม่ของฉัน"

ไปเยวี่ยหูขมวดคิ้วเล็กน้อย "เป็นไปได้"

ลูชิงจิว "ทำไมจะเป็นไปไม่ได้"

ไปเยวี่ยหู "ถ้าเขาจะกิน ก็น่าจะกินคุณยายของนายก่อน เขาจะไปกิน
พ่อแม่ของนายทำไม"

ลูชิงจิว "หมายความว่ายังไง ทำไมนายถึงพูดแบบนี้" เขาไม่เข้าใจตรรกะ
ของไปเยวี่ยหู

ไปเยวี่ยหูนั่งตัวตรงและค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ลูชิงจิว ในแววตาล้ำลึกกำลัง
มีดวงไฟลุกโชน ทำเอาลูชิงจิวคิดจะถอยห่าง ทว่าไปเยวี่ยหูคว้าแขนเขาเอาไว้

และเอ่ยซ้ำๆ ว่า "นายกลัวอะไร"

ลำคอของลูซิงจิวขยับเล็กน้อย "ฉันแค่...ไม่เข้าใจสิ่งที่นายพูดถึง"

ไปเอวียหูพูด "เผ่าพันธุ์ของพวกเรานอกจากการเผชิญหน้ากับศัตรูแล้ว พวกเราล้วนชื่นชอบสิ่งที่กินลงไปทั้งหมด คุณยายของนายอยู่เคียงข้างเขา ในตอนนั้น ถ้าเขาจะกิน ก็น่าจะกินคุณยายของนายก่อน"

ลูซิงจิว "...แต่ความจริงก็คือเขากินพ่อแม่ของฉัน"

ไปเอวียหู "บางทีมันอาจจะไม่ใช่ความต้องการของเขา"

ลูซิงจิว "พวกนายถูกบังคับได้ด้วยเหรอ"

ไปเอวียหูตอบ "พวกเราไม่ได้ถูกบังคับ แต่อาจจะถูกทำให้มีมลทิน เขาว่าต่อ "นอกหมู่บ้านสุ่ยฝู ทุกที่ล้วนถือเป็นต่างแดน"

ลูซิงจิวต้องการเป็นอิสระจากการกอบกุมของไปเอวียหู หากแต่รู้สึกว่ามีมือของไปเอวียหูนั้นรวากับเหล็กหล่อที่จับแขนของเขาแน่นจนแทบจะขยับตัวไม่ได้ ในที่สุดชายหนุ่มก็ยอมแพ้ เขาก้มศีรษะและนั่งลงข้างๆ ไปเอวียหู ในมือถือกล่องไม้สีดำไว้แน่น "นายรู้มั๊ยว่าทำไมฉันถึงอยากกลับหมู่บ้านสุ่ยฝู"

ไปเอวียหูสังเกตท่าทางของลูซิงจิวก่อนตอบว่า "เพราะพ่อแม่ของนาย?"

"ใช่" ลูซิงจิวเอ่ย "มีคนบอกฉันว่าพ่อแม่ไม่ได้ตายโดยบังเอิญ" เขามองไปเอวียหู "และเขาพูดถูก"

ไปเอวียหู "ใครบอกนาย"

ลูซิงจิวตอบ "เหล่าซู่"

ไปเอวียหูขมวดคิ้ว

ลูซิงจิวอธิบาย "เขาบอกว่าพ่อแม่ของฉันไม่ควรตาย การตายในหมู่บ้านสุ่ยฝูนั้นมีคนลงมือทำ ไม่ใช่ภัยพิบัติทางธรรมชาติ"

ไปเอวียหูถาม "นายเชื่อเหรอ"

"ตอนที่ฉันก็ไม่เชื่อ แต่ตอนนี้ฉันเชื่อแล้ว" ลูซิงจิวตอบ "เขาพูดถูก พ่อแม่ของฉันไม่ได้ตายเพราะดินถล่ม แต่เพราะถูกจับกินต่างหาก"

มิน่าล่ะ อินสวีนเทพภูเขายังไม่พบศพพ่อแม่ของเขา เจอแต่สิ่งของที่ทิ้งเอาไว้ต่างหน้า เขาน่าจะรู้...นี่มันไม่ใช่อุบัติเหตุแต่พวกเขาถูกละทิ้งอย่างไร

กินเข้าไป

ลูซิงจิวมองไปเหยียหยู นัยน์ตาเอ๋อคลอด้วยน้ำตา เขานึกถึงความสิ้นหวังในสมมุติบทที่กของคุณยาย คิดถึงภาพตอนที่เขาจัดการงานศพของบิดามารดาก่อนจะถามต่อ "นายจะกินฉันทันนี้"

ไปเหยียหยูอ้าปากน้อยๆ เขารู้ว่าคำตอบที่ดีที่สุดในตอนนี้เป็นคำตอบปฏิเสธ แต่จิตวิญญาณกำลังบอกความปรารถนาที่เขาติดต่อลูซิงจิว และความปรารถนาก็ทำให้เขาลังเล ชายหนุ่มทำได้เพียงมองแสงสว่างในแววตาของลูซิงจิวค่อยๆ มอดลง

"นายตอบไม่ได้หรือ" ลูซิงจิวถาม

ไปเหยียหยูรู้สึกท้อใจถูกบีบรัด ความรู้สึกนี้มันน่าอัศจรรย์แบบนี้เอง หัวใจของเขาไม่ได้รับบาดเจ็บแต่ทำไมมันถึงรู้สึกเจ็บ เขาตอบ "ฉันไม่รู้"

ลูซิงจิวยิ้มขมขื่น

ไปเหยียหยูเอ่ย "แต่ฉันจะพยายามยับยั้งมันไว้" เขาคว้ามือของลูซิงจิวแล้วดมที่นิ้วของชายหนุ่มอย่างระมัดระวัง ริมฝีปากไล่ผ่านผิวหนังบนหลังมือ สัมผัสอุณหภูมิของมนุษย์แล้วพูดว่า "มันยากที่ฉันจะอธิบายความรู้สึกนี้ให้นายฟัง มันเหมือนกับ... แ่็กน่าอโรยชิ้นใหญ่เดินผ่านไปผ่านมาอยู่ตรงหน้า นายชอบแ่็กชิ้นนั้นมาก อยากจะกินมันลงไป แต่ก็รู้ว่าถ้ากินไปแล้วจะไม่มีมันอีก นายก็เลยต้องอดทนต่อไป"

ที่จริงลูซิงจิวรู้สึกหดหู่เล็กน้อย แต่เขาก็ขบขันกับคำอุปมาอุปไมยของไปเหยียหยู "แต่ฉันไม่ใช่แ่็กนะ"

ไปเหยียหยู "ใช่ นายน่าจะดูดียิ่งกว่าแ่็กซะอีก"

ลูซิงจิวตอบ "นี่คือนายกำลังชมคุณภาพเนื้อของฉันใช่ไหม"

ไปเหยียหยู "ช่างมันเถอะ"

ลูซิงจิวหัวเราะขึ้นมาเสียงดัง ชายหนุ่มหัวเราะจนน้ำตาไหล "อมนุษย์ที่กินพ่อแม่ของฉันตอนนี้อยู่ที่ไหน เขารู้หรือเปล่าว่าคุณยายของฉันจากไปแล้ว"

"ฉันพานายไปดูมาแล้วไง" ไปเหยียหยูตอบ "จำเรื่องสยองขวัญของพวกเขาได้มั๊ย มังกรที่นายเห็นคือมังกรที่กินพ่อแม่ของนาย ใช่แล้ว พวกเขาพูดกัน

อย่างนั้น ฉันไม่เชื่อ ไม่รู้ว่าทำไมมังกรตัวนั้นถึงไม่ได้แย่งเพื่อตัวเอง" ดูเหมือนไปเยวี่ยหูจะแน่ใจว่ามังกรตัวนั้นไม่ได้กินพ่อแม่ของลูชิงจิว ทว่าคำพูดนี้ช่างแตกต่างจากที่คุณยายของเขาบอก ลูชิงจิวเองก็ไม่รู้ว่าใครพูดความจริง

"ฉันรู้สึกไม่ค่อยดีนิดหน่อย" ลูชิงจิวบอก "ฉันไม่คิดว่านี่จะเป็นของขวัญวันเกิด" ช่างเป็นความจริงที่หนักหน่วงเสียเหลือเกิน

ไปเยวี่ยหู "อย่ารู้สึกแย้เลยนะ" เขายกมือขึ้นลูบหลังคอกของลูชิงจิวเบาๆ เหมือนกับที่ลูชิงจิวทำเมื่อต้องการปลอบประโลมจิตใจจนน้อย

ลูชิงจิวแอบรู้สึกจุกจี้ เขาอยากจะเบี่ยงหนี แต่กลับโดนไปเยวี่ยหูจับไว้แน่น

"นายจะไปมัย" ไปเยวี่ยหูถาม "จะไปจากที่นี่มัย"

บางทีไปเยวี่ยหูอาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเมื่อเขาถามคำถามนี้ น้ำเสียงของเขาประหม่าขึ้นมาเล็กน้อย

ลูชิงจิวคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ไม่หรอก"

ไปเยวี่ยหูถอนหายใจด้วยความโล่งอก

"ถ้าไปจากที่นี่ ฉันก็ไม่มีที่อื่นให้ไปเหมือนกัน" ลูชิงจิวพูดประโยคนี้ด้วยความขมขื่นในใจ เขาสูญเสียญาติพี่น้องไปนานแล้ว และไม่มีที่พักอาศัยอื่นใดอีก สำหรับเขาแล้วหมู่บ้านสุ่ยฝูไม่ได้เป็นเพียงแค่บ้านเกิดของเขาเท่านั้น แต่ยังเป็นบ้านที่อบอุ่นอีกด้วย

ที่ตรงนี้มีอินสวินที่รอคอยให้เขากลับมา มีไปเยวี่ยหูที่คอยปกป้องที่นี่ มีหมูน้อยที่น่ารัก และมีจิ้งจอกน้อยขนปุย

สำหรับลูชิงจิวแล้วที่นี่คือที่ที่แสนอบอุ่น

"อย่าไปเลย" ไปเยวี่ยหูเอื้อมมือมากอดลูชิงจิว เขาใช้ศีรษะถูไถกับแก้มของลูชิงจิวเบาๆ เหมือนแมวตัวใหญ่เอาแต่ใจ "อยู่ที่นี่เถอะ"

ลูชิงจิวมองดูการกระทำของไปเยวี่ยหู รู้สึกได้ว่าอาจเพราะปีศาจจิ้งจอกตรงหน้าตื่นเต้นมากเกินไป เลยอดไม่ได้ที่จะทำอะไรตามเผ่าพันธุ์เดิมของตัวเอง ร่างเดิมของไปเยวี่ยหูเป็นมังกรประเภทไหนกันแน่เดิมที่เขาอยากจะถาม แต่เขารู้สึกว่าไปเยวี่ยหูกังวลกับเรื่องนี้มาก ชายหนุ่มจึงกลืนคำพูดกลับลงไปในคอ

อีกครั้ง

"ไม่ไปหรอก" ลูซิงจิวพูด "นายปล่อยเถอะ ฉันจะทำอาหารเข้าให้"

ไปเยวี่ยหู่ว่า "จะไม่ไปจริงๆ นะ?"

ลูซิงจิวเอ่ยอย่างช่วยไม่ได้ "ไม่ไปจริงๆ ถ้าฉันโกหกนายก็กินฉันเลย โอเคมั้ย"

ไปเยวี่ยหู่ตอบ "ก็ได้" ชายหนุ่มจริงจัง

ลูซิงจิวกล่าวว่า "ให้ฉันประมวลเรื่องพวกนี้ก่อน" โชคดีที่เขายอมรับเรื่องอมนุษย์มานานแล้วเลยมีความพร้อมทางจิตใจ ถ้าเพิ่งมารู้สึกก็ เกรงว่าคงจะกลัวจนต้องหนีในวันถัดไปแน่ๆ

"อืม" ไปเยวี่ยหู่พยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วย

ลูซิงจิวนำกล่องไม้กลับไปห้องนอน ปิดกล่องลงอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็วางลงข้างเตียงอีกครั้ง เขาสัมผัสกล่องอย่างพิถีพิถันพลางนึกถึงคำพูดสุดท้ายที่คุณยายของเขาทิ้งไว้ ถ้าเจอเรื่องแย่ๆ ให้กลับมาดูของที่อยู่ในกล่อง...คิดแล้วคุณยายน่าจะอยากปลอบประโลมลูซิงจิวด้วยประสบการณ์ของตัวเอง

ถึงลูซิงจิวจะสัมผัสความรู้สึกเศร้าได้ แต่มันก็ยากสำหรับเขาที่จะจินตนาการถึงความสิ้นหวังของคุณยายเมื่อเธอรู้ว่าคนรักของเธอกลืนลูกๆ ของพวกเขาลงไป

นั่งอยู่ในห้องสักพัก ลูซิงจิวถึงปรับอารมณ์ได้ ชายหนุ่มลุกขึ้นไปทำอาหาร

แม้จะรู้ว่าเมื่อก่อนเคยมีเรื่องน่าเศร้าเกิดขึ้นที่นี่ แต่ชีวิตยังต้องดำเนินต่อไป อีกอย่างวันนี้ก็เป็นวันเกิดของเขา เขาไม่อยากส่งต่อความรู้สึกแย่ๆ ของตัวเองไปให้คนอื่น

เมื่อเดินมาถึงด้านนอกห้องครัว ลูซิงจิวได้ยินเสียงพูดคุ้ยดังออกมาจากข้างใน เขาฟังดูดีๆ ก็พบว่า เป็นจูเหมี่ยวเหมี่ยวกำลังได้เถียงกับอินสวินโดยมีเจียงบู๋ส่วนคอยโน้มหน้าอยู่ข้างๆ

"ว่าว ที่เธอทำออกมานี่มันกินได้มั้ยนะ!" อินสวินพูด "ไม่ใช่ว่าฉันขอให้

เธอลดไขลงสองฟองเหวอ เห็นมัยค์นี่มันไม่เป็นรูปเป็นร่างอีกแล้ว"

จูเหมี่ยวเหมี่ยว"ให้ตาย ถ้าก่อนหน้าฉันรู้ทักษะการทำอาหารของนาย ฉันคงจะสั่งมาก่อนหนึ่งแล้ว เร็วเข้าๆ นี่มันช้ามากแล้ว ชิงจิวน่าจะไปกินที่อื่นแล้วนะ!"

อินสวีน "อย่าเร่งๆ..."

เจียงบูฮ้วน "ถ้าว่างตรงนี้ต้องระวังหน่อย"

ลูชิงจิวเหลือบมองจากประตู เห็นคนทั้งสามมีแบ่งเปราะอะเปื้อนบนใบหน้า และลำตัว พวกเขากำลังถือเค้กอย่างระมัดระวัง แต่เค้กนั้นไม่ว่าจะดูยังไง รูปร่างของมันก็แปลกมาก ถ้าต้องอธิบายมัน...มันก็เหมือนกับก้อนปาปา* ที่กำลังละลาย

ลูชิงจิว "... พวกเขาทำให้เค้กกลายเป็นแบบนี้ได้ยังไงกัน

ทั้งสามคนไม่เห็นลูชิงจิวที่แอบมองอยู่ตรงประตู ในที่สุดพวกเขาก็ย้ายเค้กลงไปอยู่ในกล่องโดยวางแผนว่าจะใส่ครีมสดลงไป ลูชิงจิวคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะทิ้งห้องครัวไว้กับทั้งสามคน แล้วหันหลังกลับมาที่ห้องของตัวเอง

ผ่านไปประมาณยี่สิบนาที จูเหมี่ยวเหมี่ยวก็มาเคาะประตูห้องลูชิงจิวเพื่อปลุกเขาด้วยท่าทางตื่นเต็น ลูชิงจิวแกล้งทำเป็นว่าเพิ่งตื่นนอน เขาหาวแล้วเอ่ย "ขอโทษที่ วันนี้ฉันตื่นสาย"

"ไม่เป็นไรๆ" จูเหมี่ยวเหมี่ยวพูด "มาเร็วๆ เถอะ พวกเราเตรียมอาหารเข้าไว้ให้แล้ว!"

ลูชิงจิวตอบว่า "พวกเธอทำอาหารเข้าด้วยเหวอ ใครเป็นคนทำ ไม่ใช่อินสวีนใช่มัยค์"

จูเหมี่ยวเหมี่ยวไม่รู้ว่าทักษะการทำอาหารของอินสวีนน่ากลัวแค่ไหน เธอรู้สึกสับสนเล็กน้อย "ถ้าอินสวีนทำอาหารเข้าจะทำไมเหวอ ฉันคิดว่าเขาทำออกมาค่อนข้างดีนะ"

ลูชิงจิว "... ลืมมันไปเถอะ ไม่มีอะไร" เขาไม่ได้บอกจูเหมี่ยวเหมี่ยว สิ่งที่น่ากลัวที่สุดในการทำอาหารของอินสวีนก็คืออุปนิสัยกับรสชาติอาหารนั้น

* ปาปา เป็นขนมพิเศษที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในดินแดนนี้ในคุณหมิง อีกทั้งยังเป็นคำสั่งลงซึ่งหมายถึงอุจจาระด้วย

พอใช้ แม้รสชาติจะค่อนข้างดี แต่กินเสร็จแล้วจะต้องท้องเสียแน่นอน ดูเหมือนเป็นเพราะการใช้วัตถุดิบแปลกๆ

เนื่องจากเป็นการฉลองวันเกิดของเขา และทุกคนก็ยุ่งวุ่นวายเพื่องานนี้ คู่ซึ่งจิวจึงไม่ได้คาดหวังอะไร ถึงอย่างไรการกินอาหารที่อื่นสวีนทำก็แค่ท้องเสียหนึ่งวันเอง...มั้ง?

บทที่ 64

เซอร์ไพรส์

เมื่อคิดอย่างถี่ถ้วน นับว่าเป็นเวลานานมากแล้วที่ลูซิงจิวไม่ได้ฉลองวันเกิดแบบจริงๆ จังๆ ถึงแม้ว่าในบริษัทจะมีการจดจำวันเกิดของพนักงานไว้เพื่อจัดฉลองร่วมกันก็ตาม แต่ก็ยังเป็นเพียงการให้ของขวัญเล็กๆ น้อยๆ พร้อมกับตัดเค้กร่วมกันกับทุกคน เนื่องจากงานที่ค่อนข้างยุ่ง ทุกครั้งที่ลูซิงจิวนึกขึ้นได้ก็คือวันเกิดของเขายังมาไม่ถึง หรือไม่วันเกิดของเขาก็ได้ผ่านไปแล้ว

อาหารยามเช้าที่พวกเขาทั้งสามคนเตรียมไว้คือบะหมี่อายุยืน* หนึ่งชามดูจากภายนอกแล้วไม่ต่างจากบะหมี่ทั่วไป นอกจากนี้ด้านบนบะหมี่ยังมีไข่ดาวสีเหลืองทอดวางอยู่ด้วย

ลูซิงจิวนั่งลงที่โต๊ะโดยหันหน้าเข้าหาจูเหมี่ยวเหมี่ยวและอินสวิน

"สุขสันต์วันเกิดนะจิวเออร์" อินสวินยิ้ม "นานมากแล้วที่ไม่ได้จัดงานวันเกิดให้นาย ฉันจำได้ว่าตอนที่คุณยายยังอยู่จะทำบะหมี่ให้นายทุกครั้ง วันนี้ฉันลงมือทำให้นายเองเลยนะ บะหมี่อายุยืนในตำนานกับน้ำซุปลูกไก่แสนอร่อย!"

จูเหมี่ยวเหมี่ยวเสริม "นายลองชิมเร็วๆ สิ!"

ลูซิงจิว "... แม้ภายในใจเขาจะสงสัยในทักษะการทำอาหารของอินสวิน แต่ก็ต้องบอกเลยว่าบะหมี่ตรงหน้านี้ช่างดีดูดีเสียเหลือเกิน ซุปใสโรยด้วยต้นหอมสีเขียว แถมยังมีกลิ่นหอมของซุปลูกไก่ ไม่ว่าจะมองอย่างไรมันก็คือ

* บะหมี่อายุยืน เป็นอาหารที่คนจีนมักรับประทานในวันเกิด ตามความเชื่อที่ว่าจะทำให้อายุยืน ซึ่งมีวิธีการทำที่หลากหลาย ทั้งแบบมัด แบบแห้ง หรือแบบน้ำ

บะหมี่ทั่วไปซามหนึ่ง

ไหนจะสายตาดูที่ตั้งดาวของพวกเขาอีก ลูซิงจิวไม่ได้พูดอะไรออกไป เขากินบะหมี่ตรงหน้า ต่อกพูดเลยว่าบะหมี่ซูปไก่ซามนี้รสชาติไม่เลวแถมไข่ดาวยังเป็นยางมะตูมอีกด้วย หลังจากลูซิงจิวกินเสร็จแล้วเขาก็รู้สึกว่าร่ากายอบอุ่นขึ้น

"อร่อยมาก ชอบคุณทุกคนนะ" ลูซิงจิวพูดพร้อมรอยยิ้ม

"อาหารวันนี้พวกเราเตรียมเรียบร้อยแล้ว นายพัก่อนให้สบายสักวันเถอะ" จูเหมี่ยวเหมี่ยววางแผนเอาไว้ "อากาศข้างนอกค่อนข้างดี นายลากไปเยวี่ยหูไปเดินเล่นบนภูเขาหม้าย"

ลูซิงจิวยิ้ม "ไม่เป็นไร ให้ฉันทำเถอะ ยังไงวันนี้ก็วันเกิดฉัน ฉันอยากเลี้ยงอาหารพวกนาย"

แต่ไม่ว่าอย่างไรจูเหมี่ยวเหมี่ยวก็ไม่เห็นด้วย สุดท้ายลูซิงจิวจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องประนีประนอมด้วยการไปที่สวนกับไปเยวี่ยหู และส่งมอบครัวที่บ้านให้กับทั้งสามคน แน่แน่นอนว่าก่อนที่จะออกไป เขาไม่ลืมที่จะบอกให้คำนึงถึงความปลอดภัยไว้ก่อนและอย่าทำไฟไหม้ห้องครัวเด็ดขาด

ในสวนลูซิงจิวและไปเยวี่ยหูพูดคุยถึงเรื่องราวที่ผ่านมา ลูซิงจิวพูดถึงความทรงจำในวัยเด็กของตนให้ไปเยวี่ยหูฟัง ไปเยวี่ยหูเป็นผู้ฟังที่ดี เมื่อคุยกับเขาจึงไม่จำเป็นต้องกังวลว่าคนอื่นจะรู้ เพราะส่วนใหญ่แล้วเขาชี้แจงเกินกว่าจะเปิดปากพูดออกมา

ผักในดินเขียวขจี พักทองที่ปลูกได้ไม่นานก็โตขึ้นมาบ้างแล้ว ปีนี้เป็นครั้งแรกที่ปลูกพักทอง ลูกพักทองมีขนาดใหญ่มาก อุ่มขึ้นมาได้น้ำหนักถึงประมาณยี่สิบสามสิบจิน เมื่อลูซิงจิวจะกลับก็ได้อุ้มพักทองไปด้วยหนึ่งลูก เขาตั้งใจว่าจะเอาไปทำขนม

แต่เมื่อเดินมาได้ครึ่งทาง เขาก็รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ

"เป็นอะไร" ไปเยวี่ยหูถามลูซิงจิว

"ฉัน...ปวดท้องนิดหน่อย" ใบหน้าของลูซิงจิวซีดเขียว "นายถือไว้นะ ฉันจะกลับไปก่อน!" หลังจากที่เขาพูดจบก็ส่งพักทองให้แล้ววิ่งจากไป ปลอบยให้

ไปเยวี่ยหูอยู่ในความมุงนง

ข้อเท็จจริงได้รับการพิสูจน์ ลูซิงจิวช่างหยิ่งรู้อนาคต เพราะว่าทันทีที่ถึงบ้านก็แทบจะทนไม่ไหวแล้ว เขาพุ่งตัวเข้าห้องน้ำอย่างรวดเร็วราวกับสายลมพัดผ่าน

ยี่สิบนาทีต่อมา ลูซิงจิวออกมาจากห้องน้ำด้วยใบหน้าที่ยีตกรวากับกระดาศ เขาของเขาค่อนแรงคล้ายจะล้มลงบนพื้น

"นายเป็นอะไร" ครั้นไปเยวี่ยหูที่เพิ่งนั่งลงในลานบ้านเห็นท่าทางแบบนั้นของลูซิงจิวก็ถามขึ้นอย่างสงสัย

"ฉัน...ฉันกินของที่อื่นสกินทำ" ลูซิงจิวตอบเสียงสั้น

ไปเยวี่ยหู "... ท่าทีของเขากำลังบอกลูซิงจิวว่าทำไม่ถึงคิดไม่ได้กัน

ลูซิงจิวพูด "แต่หน้าตามันดูดีนี่นา!"

ไปเยวี่ยหูพูด "ครั้งที่แล้วนายก็พูดแบบนี้"

ลูซิงจิวรู้สึกเจ็บปวดไปทั้งทรวง แต่นี่ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวที่สุด ตอนนี้อินสวินยังอยู่ในห้องครัวกับจูเหมี่ยวเหมี่ยวเพื่อแสดงทักษะการทำอาหาร ก่อนที่ลูซิงจิวจะมีเวลาพูดอะไร เขาก็จำต้องเข้าห้องน้ำอีกรอบ ซายหนูมนั่งยองๆ อยู่ในห้องน้ำ เริ่มเกลียดที่ห้องน้ำของตัวเองไม่ไฮเทคสักแบบหนึ่ง เขานั่งยองๆ จนรู้สึกเหมือนขาของตัวเองกำลังจะหายไป

จนกระทั่งลูซิงจิวอาการดีขึ้นมาน้อยก็ออกจากห้องน้ำมาได้ ร่างกายของเขาขาดน้ำ ไปเยวี่ยหูยื่นชาร้อนให้กับเขาด้วยแววตาสงสาร ก่อนเอ่ย "พวกเขาทำอาหารอร่อยๆ ให้นายอีกเต็มโต๊ะ"

ลูซิงจิว "... เขาถือชาร้อนด้วยอาการมือสั่นเล็กน้อย

ไปเยวี่ยหู "ดื่มชาถ้วยนี้สิ"

ลูซิงจิว "...โอเค"

ใครจะรู้ว่าประโยคต่อมาของไปเยวี่ยหูคือ "รีบเดินทางไปสู่ความตายเถอะ"

ลูซิงจิวเกือบจะล้มกลิ้งตาย เขาดื่มชาจนหมดแล้วลากร่างที่หนักอึ้งของตัวเองเข้ามาในห้อง เห็นอาหารดีๆ บนโต๊ะที่อินสวินและจูเหมี่ยวเหมี่ยวเตรียมไว้ให้ พูดได้ว่าถ้าไม่ใช่อย่างเจ็บกันอยู่ อาหารบนโต๊ะนี้ก็แสนจะยั่วยวน

ตั้งดูจริงจัง มีเนื้อ มีผัก มีซุ๊ปไก่หอมหม้อใหญ่ พร้อมทั้งปลากระรอกทอด
เปรี้ยวหวานที่สวยงามมากตัวหนึ่งตั้งอยู่ตรงกลางโต๊ะ

จูเหมี่ยวเหมี่ยวเอ่ยชมจากด้านข้าง "อินสวีนิ ผีมีอนายใช้ได้เลย"

อินสวีนิตอบกลับอย่างเขินอาย "ไม่ใช่เพราะกลับบ้านไปฝึกทำบ่อยๆ
หรือไง ก่อนหน้านั้นไม่ได้ทำได้ขนาดนี้หรอก... จิวเออร์ กลับมาแล้วเราจะ
ทำไม่วันนี้นายอยู่ในสวนนานจัง"

ลูชิงจิวคิดในใจ ฉันทึ่งกับมาที่ไหนล่ะ ฉันทอยู่ในห้องน้ำมาตลอดทั้งเช้า
ซัดๆ แต่น่าเสียดายที่พวกเขากำลังยุ่งกับการทำอาหารจนไม่ได้สังเกตเห็นว่า
มีคนกำลังจะตายอยู่ในห้องน้ำ

ลูชิงจิวพูด "อินสวีนิ... ฉันทมีเรื่องบางอย่าง..."

จูเหมี่ยวเหมี่ยวผู้ไม่รู้เรื่องอะไรเลยโบกมือให้ลูชิงจิวอย่างกระตือรือร้น
"นายพูดอะไรเนี่ย มากินข้าวเร็วๆ กินเสร็จแล้วค่อยคุย มันจะเย็นหมดแล้ว"

ลูชิงจิวรู้ว่าถ้าไม่พูดมันจะไม่ได้การแล้ว ทว่าเมื่อเห็นแววตาที่ตั้งตาคอย
ของอินสวีนิ เขาก็รู้สึกว่าคุณพูดนั้นอยู่ที่ริมฝีปากแต่กลับพูดไม่ออก อินสวีนิรู้ว่า
ทุกวันเกิดคุณยายของเขาจะทำบะหมี่ให้เขาหนึ่งชาม ซายหนุ่มจึงตื่นแต่เช้า
มาทำซุ๊ปไก่ใหม่พร้อมกับบะหมี่หนึ่งชาม แถมยังรู้ตัวว่าลูชิงจิวไม่ได้ฉลอง
วันเกิดมาเป็นเวลานานแล้ว จึงตั้งใจเตรียมอาหารดีๆ ไว้เต็มโต๊ะ อีกฝ่าย
ไม่ได้มีของขวัญวันเกิดพิเศษให้ลูชิงจิว จึงพยายามสุดความสามารถ...
การได้พบเพื่อนแบบนี้ต่อให้ลูชิงจิวอยากจะทำอะไรไปว่าอาหารบนโต๊ะนี้
กินไม่ได้ แต่เขาก็ทำไม่ได้

"เกิดอะไรขึ้น ซิงจิว?" เห็นลูชิงจิวไม่ขยับ อินสวีนิจึงถามด้วยความไม่รู้

ลูชิงจิวสุดหายใจเข้าลึกๆ สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไร ปรับส่ายตาให้สงบ
อย่างผู้เป็นพ่อแล้วนั่งลงที่โต๊ะก่อนพูดว่า "กินเถอะ"

"ฉันทจะไปเรียกไปเยี่ยมหู" จูเหมี่ยวเหมี่ยวเดินออกไปอย่างมีความสุข

ไปเยี่ยมหูซึ่งถูกเรียกเข้ามาเมื่อเห็นลูชิงจิวนั่งอยู่ที่ข้างโต๊ะอีกครั้งพร้อม
หยิบตะเกียบ ก็เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ส่ายตาไปที่ลูชิงจิวเป็นเชิงถามว่า
เกิดอะไรขึ้น

ลูซิงจิวไม่สามารถพูดต่อหน้าอันสวินได้ เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา แล้วส่งข้อความหาไปเยวี่ฮู บอกว่าจูเหมี่ยวเหมี่ยวและอันสวินยุ่งวุ่นวาย มาตลอดทั้งเช้า ถ้าเขาบอกว่ากินไม่ได้ก็จะทำให้พวกเขาผิดหวัง

ไปเยวี่ฮูรีบไปครู่หนึ่ง ไม่นานเขาก็พิมพ์กลับไปว่า 'นายไม่กลัวความตายจริงๆ สินะ'

ลูซิงจิวปิดโทรศัพท์ แกล้งทำเป็นไม่เห็น

หยิบตะเกียบขึ้นมาและเริ่มกินข้าว

รสชาติของอาหารค่อนข้างดี อย่างน้อยสำหรับอันสวินผู้ที่ไม่ค่อยได้ทำอาหารก็ถือว่าไม่ธรรมดาแล้ว ทุกคนกำลังดื่มไวน์และพูดคุยกัน บรรยากาศจัดว่าไม่เลว แต่เมื่อลูซิงจิวนึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในอีกไม่กี่ชั่วโมงหลังกินอาหารนี้ ภายในใจก็รู้สึกเจ็บปวดราวกับโดนมีดกรีด เริ่มคิดกระทั่งว่าจะต้องยืมห้องนํ้าบ้านข้างๆ หรือไม่

บรรยากาศการกินอาหารยังคงดีมาก มีทั้งไวน์และข้าวให้อิ่มหน้า จูเหมี่ยวเหมี่ยวหยิบเค้กปาปาออกจากตู้เย็นแล้วนำไปที่โต๊ะอย่างขะมักเขม้น ทั้งยังหยิบเทียนที่ไม่รู้ว่าเอามาจากไหนออกมา แล้วจึงจุดไฟให้ลูซิงจิว

"ซิงจิว สุขสันต์วันเกิด!" จูเหมี่ยวเหมี่ยวยิ้มอย่างสดใส "พวกเราทำเค้กด้วยกัน ถึงแม้หน้าตามันจะดูไม่ค่อยดี แต่รสชาติโอเคเลยนะ!"

ลูซิงจิวมองเค้กด้วยความรู้สึกเจ็บปวดใจ รู้สึกว่าคืนนี้ตัวเองอาจจะต้องนอนในห้องนํ้า แต่ไม่เป็นไร ยังมีคนอยู่เป็นเพื่อนไม่ใช่เหรอใจ เมื่อคิดแบบนี้ เขาก็โล่งใจขึ้นมาทันที ก่อนจะเผยรอยยิ้มดีใจ

จูเหมี่ยวเหมี่ยวมองเห็นรอยยิ้มของลูซิงจิวจึงถามอย่างสงสัย "จิวเออร์ นายยิ้มดีใจอะไรเหรอ"

ลูซิงจิว "ฉันยิ้มเหรอ"

จูเหมี่ยวเหมี่ยว "ใช่สิ"

ลูซิงจิวคิดในใจ อาจเป็นเพราะฉันกำลังจะตรัสรู้เหมือนพระพุทธเจ้า ในไม่ช้าละมั้ง ไปเยวี่ฮูหนึ่งอยู่ด้านข้างมองดูคนทั้งสองได้ตอบกัน และสิ่งที่ได้ยินก็ทำให้รอยยิ้มปรากฏขึ้นในดวงตา

จูเหมี่ยวเหมี่ยวไม่รู้ว่ตัวเองทำอะไรลงไปกันแน่ เมื่อเห็นลูซิงจิว ไม่ต้องการอธิบายอะไร ความสนใจทั้งหมดจึงหันไปที่เค้ก จุดเทียน ร้องเพลง วันเกิดให้ลูซิงจิว ลูซิงจิวขอพรจากเค้กสามข้อ จากนั้นก็เป่าเทียนให้ดับใน ครั้งเดียว

เค้กถูกนำมาตัดเป็นชิ้นแบ่งให้ทุกคน แม้ว่าเค้กชิ้นนี้จะดูเหมือนปาปาสีขาวทั้งในแนวนอนและแนวตั้ง แต่จริงๆ แล้วรสชาติดีมาก อย่างน้อยก็มีรสเหมือนของหวาน ลูซิงจิวรีบจัดการเค้กอย่างรวดเร็ว หมุนตัวจะเดินออกไปข้างนอก แต่จูเหมี่ยวเหมี่ยวมองแผ่นหลังเขาและถามอย่างงุนงง "จิวเอ๋อร์ นายจะไปไหนนะ"

ลูซิงจิว "ไปห้องน้ำ"

จูเหมี่ยวเหมี่ยว "นายไปห้องน้ำทำไมละ"

ลูซิงจิว "เดี๋ยวลูกักพักเธอก็จะรู้เอง" เขาหยุดครู่หนึ่ง และเตือนเจ้าโง่ที่เหลืออีกสามคนซึ่งยังไม่รู้ว่อะไรจะเกิดขึ้น "ฉันขอเตือนอย่างจริงจังให้พวกนายไปหาห้องน้ำในหมู่บ้านตอนนี้ซะ เข้าไปแล้วอย่าออกมาอีก..."

ทั้งสามคนมีสีหน้าอธิบายยาก แต่ไม่นานพวกเขาก็เข้าใจความหมายที่ลูซิงจิวเอ่ย

"ไ้อ้บ้า ไ้อ้บ้า ลูซิงจิว นายออกมาเร็วๆ สิไ้อ้ย ฉันไม่ไหวแล้ว" อิ่นสวีน กรีดร้องเหมือนไก่ที่ถูกบีบคอ

ลูซิงจิวที่เหนื่อยล้ากับการแสดงความรักของบิดาตอนนี้จิตใจแข็งกระด้างดังแผ่นเหล็ก "ออกไปไม่ได้ วันนี้ฉันต้องอยู่ในนี้"

"พี่ลู พี่ลู นายดีขึ้นหรือยัง ขอร้องล่ะ ให้โอกาสฉันสักครั้งเถอะ" จูเหมี่ยวเหมี่ยวตัดสินใจที่จะใช้ไม้้อน "ฉันเข้าเสร็จแล้วจะให้นายใช้ต่อ"

"ไม่มีทาง" ลูซิงจิวพูด "เธอย่าแม่แต่จะคิด" คิดว่เขาไม่รู้จักจูเหมี่ยวเหมี่ยวหรือเิง อย่าเห็นแก่ว่เธอพูดจาดี ถ้าเขาปล่อยเธอเข้ามาจริงๆ ห้องน้ำก็คิงมีแต่คนแซ่ลู

เจียงบูส่วนไม่สนใจจะไ้อ้เถียงกับลูซิงจิว พกหน้าแดงๆ ไปขอยืมห้องน้ำบ้านข้างๆ

เมื่ออินสวินและจูเหมี่ยวเหมี่ยวเห็นว่าแผนของตนเองล้มเหลว ก็พากันกันตาค่าก่อนจะไปหาห้องน้ำที่อื่น ในที่สุดลูซิงจิวก็กลายเป็นราชาแห่งห้องน้ำ ทว่าเขากลับหัวเราะไม่ออกเลย

ดังนั้นคนที่อยู่ในห้องน้ำจึงตั้งกลุ่มแฮตและเริ่มต้นพูดคุย

อินสวินถามว่าทำไมลูซิงจิวถึงไม่รีบบอกพวกเขาว่าอาหารมีปัญหา ลูซิงจิวบอกว่านี่ไม่ใช่ความตั้งใจของเขาหรอก อินสวินบอกอย่างไม่อาย 'ใช่แล้วๆ นี่คือการตั้งใจของพวกเราจริงๆ นายกินก็พอแล้ว พวกเราจะคอยอยู่ข้างๆ'

ลูซิงจิว 'เจอหมัดฉันเข้าไปนายอาจจะตายก็ได้นะ'

จูเหมี่ยวเหมี่ยวสะอื้นบอกว่าตัวเองท้องเสียจนจะขาดน้ำแล้ว เธอยังอธิบายด้วยว่าวัตถุบิที่อินสวินใช้ทำอาหารนั้นดูไม่มีปัญหาเลย ทำไมถึงมีอาการท้องเสียได้

อินสวิน 'อาจเพราะมีอันนี้มันเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก'

จูเหมี่ยวเหมี่ยว 'แต่ความรักของนายทำให้คนเจ็บกัน'

อินสวิน '...' ช่วยอย่าพูดอะไรให้คนเข้าใจผิดได้มั๊ยเล่า คุณผู้หญิง

ไปเยวี่ยหูที่อยู่ในกลุ่มเช่นกัน แต่เขาไม่ได้รับผลกระทบใดๆ เลย ดังนั้นชายหนุ่มจึงไม่ตอบโต้อะไร สุดท้ายเมื่อทุกคนพูดถึงเรื่องนี้กันพอสมควรแล้ว ไปเยวี่ยหูก็ส่งรูปหัวเราะแบบปลอมๆ ไปในกลุ่ม พออินสวินเห็นเข้าก็ถึงกับตัวสั่น

ทำอาหารยามเช้า กินข้าวตอนเที่ยง ปาร์ตี้แฮตกลุ่มในห้องน้ำตอนบ่าย วันนี้ช่างเป็นวันที่แสนสุขจริงๆ เมื่อดวงอาทิตย์กำลังเคลื่อนไปทางทิศตะวันตกทุกคนก็กลับมารวมตัวกันที่ลานบ้านอีกครั้งด้วยอาการโรยราหมดสภาพ

"ฉันว่าฉันไม่ไหวแล้ว" จูเหมี่ยวเหมี่ยวพูด "ตอนนี้ร่างกายฉันไม่เหลืออะไรแล้ว"

อินสวิน "อย่าคิดมากเลย เธอยังมีเนื้ออีกเยอะน่า"

จูเหมี่ยวเหมี่ยว "...ขอร้องล่ะ นายช่วยหุบปากเถอะ"

ลูซิงจิวนอนบนม้านั่งข้างๆ ไปเยวี่ยหู รู้สึกว่าตัวเองเหลือแค่ผิวหนัง

เท่านั้น แยกที่สุดคือขาทั้งสองข้างของเขาขาดกรวกับถูกไฟดูดและไม่มีความรู้สึกอะไรเลยเมื่อเขาตกลงไป

"คืนนี้กินอะไรดี" จูเหมี่ยวเหมี่ยวถามอย่างอ่อนแรงแรง

ลูซิงจิวตอบว่า "เธอยังกินลงอีกหรือ"

จูเหมี่ยวเหมี่ยว "นี่ไม่หิวสักนิดเลยหรือ ปู่ฮ้วน คุณหิวมั๊ย"

เจียงฮูฮ้วนไม่ได้พูดอะไร เขาทุดลงข้างๆ ม้านั่งเหมือนกับซากศพแห้งเหี่ยว ตอนที่เขานั่งยองๆ เข้าห้องน้ำช่วงบ่าย ชายหนุ่มถึงกับคิดว่าตัวเองจะตายทั้งแบบนั้นแล้วด้วยซ้ำ เขาจึงมีท่าที่เด็ดเดี่ยวแน่นอน...เมื่อเจอคำถามของจูเหมี่ยวเหมี่ยว ชายหนุ่มใช้พลังสุดท้ายที่เหลืออยู่พูดออกมาสองคำว่า "ไม่หิว"

จูเหมี่ยวเหมี่ยวแสดงสีหน้าเสียใจ เธอหิวจริงๆ แต่คนในบ้านนี้ไม่มีแรงพอจะทำอาหารแล้ว หญิงสาวจึงต้องหันหลังกลับไปเหยียบขนมมาถามความหิวแทน ลูซิงจิวชื่นชมท้องของเธอมากทีเดียว เพราะตอนนี้แค่เขามองอาหารก็รู้สึกปวดท้องแล้ว

พลังของอาหารกลางวันของอินสวีรุนแรงเกินไป

เมื่อถึงตอนเย็น จูเหมี่ยวเหมี่ยวได้มอบของขวัญวันเกิดที่เธอเตรียมไว้ให้กับลูซิงจิว มันเป็นนาฬิกาไขลานซึ่งมีราคาค่อนข้างสูง ลูซิงจิวคิดว่ามันแพงเกินไป ตอนแรกเขาคิดที่จะปฏิเสธ แต่จูเหมี่ยวเหมี่ยวกลับทำท่าว่าถ้าลูซิงจิวปฏิเสธก็ไม่ต้องคิดว่าเธอเป็นเพื่อนแล้ว ดังนั้นลูซิงจิวจึงได้แต่รับไว้พลางเอื้อมือออกไปกอดจูเหมี่ยวเหมี่ยว

หลังจากสูญเสียเครือญาติไปมากมาย จูเหมี่ยวเหมี่ยวก็เป็นเหมือนญาติในสายตาของลูซิงจิว ผู้หญิงคนนี้มีน้ำใจและกระตือรือร้น หญิงสาวมักช่วยเหลือเพื่อนของเธอเสมอ ลูซิงจิวโชคดีมากที่ได้พบเธอ แน่แน่นอนว่าโชคดีของเขาไม่ได้มีแค่จูเหมี่ยวเหมี่ยวเท่านั้น แต่ยังรวมถึงทุกคนและสัตว์เล็กทุกตัวในบ้านหลังนี้ด้วย

ทั้งสี่สี่อชวีบ้านข้างๆ เสี่ยวฮวา เสี่ยวเฮย จิ้งจอกน้อย และสนมเทพสายฝนที่บ้าน แม้กระทั่งหินยวนที่ลานหลังบ้านก็ยังให้ของขวัญวันเกิดกับ

ลูซิงจิว ของขวัญเหล่านี้ น่าสนใจสุดๆ เห็นได้ว่าพวกเขาคิดมาอย่างดี ลูซิงจิว
รับมาจากแต่ละคนแล้วเอ่ยขอบคุณพวกเขาพร้อมรอยยิ้ม

ลูซิงจิวชอบหมู่บ้านสุ่ยฝู แม้ว่าเขาจะรู้ว่าหมู่บ้านนี้แตกต่างจากที่เขา
จินตนาการไว้ แต่ก็ยังคงรักสถานที่แห่งนี้

ถึงเวลากลางคืน ในที่สุดร่างกายของลูซิงจิวก็ฟื้นตัว หลังจากสถานการณ์
พลิกผันมาตลอดทั้งวัน เขาตั้งใจจะเข้านอนแต่หิวคำ ทว่าไปเยวี่ยหูกลับรัง
เขาไว้

"ฉันมีเรื่องจะบอกนาย" ไปเยวี่ยหูมาถึงประตูห้องนอนลูซิงจิวก็ยกมือ
ขึ้นเคาะ

"มีอะไรหรือเปล่า" ลูซิงจิวถาม

ไปเยวี่ยหูตอบ "ฉันยังไม่ได้ให้ของขวัญวันเกิดนายเลย"

ลูซิงจิวทวน "ของขวัญวันเกิด?..." เขาไม่ได้คาดหวังว่าไปเยวี่ยหูจะเตรียม
ของขวัญวันเกิดให้ เขาแปลกใจเล็กน้อย "มันคืออะไรนะ"

ไปเยวี่ยหูไม่ได้ตอบอะไร เพียงแค่ก้มมือเรียกลูซิงจิว

ลูซิงจิวตามไปเยวี่ยหูออกไป แล้วทั้งสองคนก็ออกจากลานบ้านมุ่งหน้า
ไปยังภูเขา

คำคืนในฤดูใบไม้ผลิค่อนข้างเย็นแต่ไม่หนาว ลมที่พัดปะทะใบหน้า
ทำให้รู้สึกคันเล็กน้อย ทั้งยังทำให้ผู้คนอดที่จะยิ้มไม่ได้

ห้องฟ้าแสนปลอดภัย ถึงไม่มีพระจันทร์แต่ก็ระยับไปด้วยดวงดาว
เสียงของแมลงที่ดังอยู่ในหญ้าริมถนนช่วยเสริมบรรยากาศยามค่ำคืน

ลูซิงจิวและไปเยวี่ยหูเดินไปตามเส้นทางเล็กๆ ปีศาจจิ้งจอกไม่ได้บอกว่า
พวกเขากำลังจะไปที่ไหน ลูซิงจิวเองก็ไม่ได้ถาม ต่างฝ่ายต่างเงี้ยวไปโดยปริยาย
ทว่าบรรยากาศกลับไม่ได้ชวนให้กระอักกระอ่วน พวกเขาเดินเข้าไปในป่าลึกขึ้น
เรื่อยๆ เมื่อเทียบกับช่วงเวลากลางวันทิวทัศน์โดยรอบดูแปลกตา ไปเยวี่ยหู
ที่เดินอยู่ข้างหน้าหยุดกะทันหัน หันกลับมาแล้วยื่นมือให้ลูซิงจิว "มา"

ลูซิงจิวจับมือเขา

หมอกสีดำลอยขึ้นมาปกคลุมไปเยวี่ยหู จากนั้นลูซิงจิวก็รู้สึกตัวเขา

ถูกไปเยวี่ยหูดึงเข้าไปนั่งบนวัตถุที่ทั้งเย็นและแข็ง สิ่งนั้นปกคลุมไปด้วยหมอกสีดําจึงมองเห็นได้ไม่ชัด ลูซิงจิวใช้มือลูบคลำวัตถุที่อยู่ใต้ร่าง สิ่งนั้นคล้ายกับเกล็ดเรียบ เกล็ดนี้ค่อนข้างแข็ง เวลาสัมผัสแล้วให้ความรู้สึกคล้ายหิน

นี่อาจเป็นร่างที่แท้จริงของไปเยวี่ยหู ลูซิงจิวคิดได้แบบนี้ก็ปรากฏรอยยิ้มในแววตา สัตว์ร้ายตัวยักษ์ที่มีหมอกสีดํากลุมพาลูซิงจิวลอยขึ้นบนท้องฟ้าอย่างเชื่องช้า ทิวทัศน์บนพื้นดินหดเล็กลง แสงไฟก็กลายเป็นหิ่งห้อย เขาขึ้นมากลางท้องฟ้าเคียงข้างกับดวงดาว

ไปเยวี่ยหูเริ่มโอบบินไปบนท้องฟ้า เขาไม่มีปีก ทว่าบินได้มั่นคงมาก รอบกายของลูซิงจิวเหมือนมีกำแพงโปร่งใสก่อดำขึ้น ช่วยปิดกั้นสายลมเย็นเยือกและอุณหภูมิที่ลดต่ำจากท้องฟ้า เมื่อเขามองลงมาก็พบความเปลี่ยนแปลงแปลกๆ บนพื้นดิน หมู่บ้านที่เขาคุ้นเคยหายไป ถูกแทนที่ด้วยทะเลหมอกสีขาว

มีกลุ่มแสงกะพริบอยู่ท่ามกลางทะเลเมฆหมอก เมื่อมองดูดีๆ จึงพบว่ากลุ่มแสงนั้นคือปลาที่แหวกว่ายอยู่ในทะเลหมอกและยังมีสัตว์บางชนิดที่ลูซิงจิวไม่รู้จักอีกด้วย ไปเยวี่ยหูเริ่มดาดัง ร่อนลงสู่ทะเลหมอก ตอนแรกลูซิงจิวกลัวนิคหนอยว่าจะตกลงไป แต่กลับพบว่าตัวเองไร่น้ำหนัก แถมยังสามารถนั่งบนกายไปเยวี่ยหูได้อย่างมั่นคง

เมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้ทะเลหมอกมากขึ้นเรื่อยๆ ก็ปรากฏสัตว์แปลกๆ รอบตัวมากขึ้น ทั้งปลาที่มีหกหาง นกขนาดใหญ่ที่สวयงามราวกับนกฟีนิกซ์ กระทั่งวิวยักษ์ที่เคยเห็นมาก่อน

ที่นี่คือโลกอีกใบหนึ่ง โลกที่ลูซิงจิวไม่เคยเห็นมาก่อน เขาลูบสัตว์ร้ายที่อยู่ใต้ร่าง รู้สึกได้ถึงบางสิ่งที่กำลังพุดขึ้นมาในสมองของจิตใจ สุดท้ายแล้วชายหนุ่มก็อดไม่ได้ที่จะค้อมกาย เอาแก้มแนบลงไปบนแผ่นหลังของไปเยวี่ยหู

เกล็ดบนแผ่นหลังของเขาไม่อบอุ่นและไม่อ่อนนุ่ม แต่ในช่วงเวลานั้นลูซิงจิวกลับรู้สึกว่าพวกมันมีเสน่ห์ดึงดูดมากกว่าทางจิ้งจอกนุ่มฟู กระทั่งทำให้เขารู้สึกปรารถนาอยากจุมพิตลงไปชั่วขณะ

ดูเหมือนไปเยวี่ยหูจะสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวของลูซิงจิวได้ ร่างกาย

ของเขาแข็งเกร็งเล็กน้อย แต่เพราะการเคลื่อนไหวที่อ่อนโยนของลูซิงจิวจึงทำให้เขาค่อยๆ ผ่อนคลายลง

มีแสงทะลุออกมาจากใต้ทะเลหมอก ในตอนแรกที่มาของแสงนั้นเบาบางมาก แต่เมื่อไปเยวี่ยหูร้อนลงมา แสงนั้นก็ยิ่งเจิดจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ หมูเมฆรอบๆ ตัวเขาก็เริ่มจางหาย ลูซิงจิวเห็นท้องฟ้าสีครามข้างหลังก้อนเมฆภายใต้ท้องฟ้าเป็นมหาสมุทรกระจ่างใส น้ำในทะเลนี้แตกต่างจากที่ลูซิงจิวเคยเห็นมาก่อน มันเป็นสีฟ้าครามสดใสเหมือนดั่งท้องฟ้า สามารถมองเห็นปลาและสัตว์ทุกชนิดในทะเลได้ พวกมันกำลังว่ายน้ำไปมาระหว่างท้องฟ้ากับทะเล รวากับว่าโลกทั้งใบนั้นเป็นหนึ่งเดียว

น้ำในทะเลนั้นใสจนสามารถมองเห็นทรายและปะการังที่ก้นทะเลจากที่ไกลๆ ไปเยวี่ยหูยังมีหมอกสีดำติดตามตัว สัตว์รอบๆ ดูค่อนข้างหวาดกลัวเขาเพียงแค่มองเห็นก็พากันหลบหลีกออกไป ไปเยวี่ยหูไม่สนใจสัตว์อื่นๆ เขากระโจนมาจากท้องฟ้าและพุ่งลงไปในน้ำสีคราม

ลูซิงจิวตกใจ แต่ไม่นานก็พบว่าตัวเองถูกห่อหุ้มด้วยฟองใสขึ้นมา ในฟองนั้นเขาไม่เพียงแต่หายใจได้ แต่ยังเห็นทิวทัศน์ในมหาสมุทรอีกด้วย ลูซิงจิวมองด้วยความตกตะลึง

"กลัวมั๊ย" เสียงของไปเยวี่ยหูดังผ่านมา

ลูซิงจิวที่เพิ่งตื่นสติกลับมาได้ตอบด้วยรอยยิ้ม "ไม่กลัว"

น้ำเสียงของไปเยวี่ยหูนุ่มนวลอย่างหาฟังได้ยาก รวากับกลัวว่าลูซิงจิวจะเป็นกังวล เขาอธิบาย "มันจะไม่ทำให้นายจมน้ำ อีกแป๊บเดียวก็ถึงแล้ว"

ลูซิงจิวเอ่ย "ไม่เป็นไร ที่นี่สวยมาก ฉันชอบมากๆ"

ไปเยวี่ยหูทวน "ชอบ?"

"ชอบ" ลูซิงจิวพูด "เมื่อก่อนนายเคยอยู่ที่นี้มั๊ย"

หลังจากเสียบไปครู่หนึ่ง ไปเยวี่ยหูก็ตอบว่าใช่เบาๆ

"ถ้าันที่นี่ก็มีเผ่าพันธุ์ของนายอาศัยอยู่?" ลูซิงจิวอยากรู้อดีตของไปเยวี่ยหูเหลือเกิน เวลานี้เขาตกใจกับทิวทัศน์บ้านเกิดของไปเยวี่ยหู ชายหนุ่มจึงอดที่จะถามคำถามเพิ่มไม่ได้

"มี" ไปเยวี่ยหูตอบเนียบๆ "แต่ก่อนมีเยอะ แต่ตอนนี้ค่อยมากแล้ว"

ลูซิงจิวพูดว่า "น้อยมาก?"

ไปเยวี่ยหู "อืม" แต่เขาไม่ได้อธิบายว่าทำไม แกรมยังเริ่มเปลี่ยนหัวข้อ
สนทนาพร้อมแนะนำให้ผู้ซิงจิวรู้จักกับสิ่งมีชีวิตพิศดารรอบกายเหล่านั้น

สัตว์หลายชนิดที่นี้ไม่ได้มีบันทึกไว้ในคัมภีร์ชานไห้จิง บางตัวดูดุร้าย
บางตัวก็สวยงาม มันพากันแหวกว่ายในทะเลสีครามเหมือนความฝันอันงดงาม
สุดมหัศจรรย์ โดยไปเยวี่ยหูเป็นเหตุแห่งความฝันที่พาลูซิงจิวมาถึงที่นี่

หลังจากเข้าสู่ท้องทะเล ไปเยวี่ยหูก็ดำดิ่งลงไปเรื่อยๆ เหมือนว่ายเข้าสู่
เหวลึก สัตว์รอบๆ ตัวเริ่มลดลง และแสงสว่างก็ค่อยๆ ริบหรี่

ทะเลน้ำลึกเป็นสถานที่ห่างไกลจากแสงแดด และสภาพโดยรอบนั้น
เงียบสงบ มีเพียงเสียงคลื่นซัดของกระแสน้ำในมหาสมุทร

ลูซิงจิวนั่งจุนั่งรู้ลึกเห็นน้อยเล็กน้อย ชายหนุ่มจึงเอนลงบนลำตัวของ
ไปเยวี่ยหู ทาบใบหน้าลงบนเกล็ดสีดำที่เย็นเยือกของอีกฝ่ายและถามด้วยความ
สงสัย "ที่นี่ลึกแค่ไหน"

ไปเยวี่ยหูตอบ เขาเหมือนจะอึดอัดและน้ำเสียงก็ดูกระอักกระอ่วน
"ลึกมาก"

ลูซิงจิวถามต่อว่า "ลึกมากแค่ไหนล่ะ"

ไปเยวี่ยหูตอบ "มันเป็นสถานที่ที่เชื่อมต่อกับแกนโลก"

ลูซิงจิวสงสัย "ของขวัญวันเกิดของฉันอยู่ที่นั่นหรือ"

"อืม" ไปเยวี่ยหูตอบ "อยู่ตรงนั้น" เขาสามารถเลือกที่จะหนีบของออกมา
และมอบให้กับลูซิงจิวได้ แต่พอคิดดูแล้ว เขาเลือกที่จะพาลูซิงจิวไปรับด้วย
ตนเอง ความรู้สึกแปลกๆ นี้ค่อยสั่งอยู่ในใจของเขา อยากพาลูซิงจิวมาดูโลก
ที่เขาอาศัยอยู่ อยากให้มาเห็นบ้านเกิดแสนรัก

"โอเค" ลูซิงจิวหัวเราะ เอื้อมมือไปลูบเกล็ด "ฉันเริ่มตั้งความหวังแล้วนะ"

ไปเยวี่ยหูตอบอืมเบาๆ หางเรียวยาวของเขาเคลื่อนที่ไปมาในน้ำอย่างอิสระ
ทำให้เกิดเสียงฟู่ขึ้นในน้ำ แสงที่มีดิ่งลงไปเรื่อยๆ บอกกับลูซิงจิวว่าพวกเขา
กำลังดำดิ่งลึกลงไป ทว่าในช่วงเวลานั้นลูซิงจิวกลับไม่รู้สึกลัวแม้แต่น้อย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3dOSDew>